

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. Y.**, zastoupen Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem se sídlem Krušínova 140/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č. j. KUJI 66666/2014, sp. zn. OOSČ 439/2014 OOSC/120, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2016, č. j. 22 A 119/2014 – 34,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2016, č. j. 22 A 119/2014 – 34, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č. j. KUJI 66666/2014, sp. zn. OOSČ 439/2014 OOSC/120, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vlastimila Slanaře, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Velké Meziříčí rozhodnutím ze dne 5. 3. 2014 uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, kterých se dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 12. 2013 v 04:55 hod., v obci V. M., na ulici H., řídil osobní automobil Chevrolet Captiva, přičemž při silniční kontrole nepředložil hlídce policie řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla a dále, že se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

[2] Za spáchání přestupků žalobci uložil pokutu ve výši 27.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců [§ 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích; § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu].

[3] Odvolání žalobce žalovaný zamítl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u krajského soudu. Soud žalobu zamítl. Ve shodě se správními orgány obou stupňů dospěl k závěru, že o zjištěném skutkovém stavu nepanovaly důvodné pochybnosti. Důkazy navrhované žalobcem k prokázání toho, že v době protiprávního jednání nedisponoval rozpoznávací a ovládací schopností z důvodu předchozího zranění, jsou irelevantní, neboť z výpovědi zasahujících policistů vyplynulo, že s nimi žalobce komunikoval. Odmítal pouze předložit doklady ke ztotožnění a podrobit se dechové zkoušce, zda není pod vlivem alkoholu. Dobrovolně s nimi odjel na policejní služebnu k prokázání totožnosti. Z výpovědi obou svědků (policistů) nevyplývalo nic takového, co by nasvědčovalo tomu, že žalobce byl dezorientován či zmaten a ani si neztěžoval na jakékoliv zdravotní potíže. Policisté vyzvali žalobce k podrobení se dechové zkoušce z důvodu podezření, že je pod vlivem alkoholu, neboť, jak uvedli, byl z žalobce cítit alkohol.

[5] Skutečnost, že žalobce tvrdil, že vozidlem nejel a žádné nemá, ještě podle soudu nevykazuje znaky absence rozpoznávací a ovládací schopnosti, jak se snaží žalobce předestřít ve své žalobě. Toto chování soud shodně s žalovaným posoudil jako účelové, aby se vyhnul žalobce postihu za projednávané přestupky. Irelevantní je dle soudu taktéž znalecký posudek předložený žalobcem, neboť nevychází z dostatečných podkladů a odpovídá na jiné otázky, než které jsou předmětem řízení.

[6] Následně se soud vyjádřil k výhradám žalobce namítajícím porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce opakovaně prostřednictvím svého zástupce žádal správní orgány, aby mu podklady pro vydání rozhodnutí přeložily do jazyka, kterému rozumí (ukrajinštiny), aby se k nim poté mohl vyjádřit. Tvrdil, že neovládá natolik dobře český jazyk. Krajský soud citoval ústavněprávní východiska Evropské úmluvy a Listiny a následně judikaturu Ústavního soudu, dle které právo na tlumočnicka nesmí být zneužito k záměrnému a účelovému prodlužování řízení za situace, kdy účastník řízení zcela evidentně a bez sebemenších pochyb jazyk, v němž se vede jednání, ovládá (usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 394/01). Rovněž dle Ústavního soudu právo na tlumočnicka nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak (usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 186/05). I dle judikatury Nejvyššího správního soudu je možné po účastníkovi požadovat, aby si sám opatřil překlady listin zasílaných mu správním orgánem nebo soudem, vyjma situace, kdy něčeho takového není schopen a neprodleně o tom soud nebo správní orgán vyrozumí (rozsudek ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 149/2014 – 21).

[7] Krajský soud souhlasil se správními orgány, že ze strany obviněného šlo pouze o obstrukční jednání, neboť z úřední činnosti je správním orgánům známo, že žalobce ovládá český jazyk, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 4). Je zřejmé, že žalobce svá práva uplatňoval zneužívajícím způsobem, když tvrdil, že český jazyk neovládá a nevyužil práva na tlumočnicka způsobem, jakým mu to bylo umožněno. Žalobce měl totiž možnost se dostavit se svým zmocněncem k ústnímu jednání konanému dne 6. 2. 2014 a podle § 16 odst. 3 správního řádu mohl před správním orgánem prvního stupně prohlásit, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a měl by tak právo na tlumočnicka. Lze se důvodně domnívat, že jeho jednání a jednání jeho zmocněnce směřovalo k vyhnutí se přestupkovému řízení neoprávněnými požadavky na činnost správního orgánu a k následnému zániku odpovědnosti za přestupek.

[8] Třetí a poslední námitka, které se soud věnoval, byla námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že rozhodnutí se věnuje řízení pod vlivem omamné látky, tedy jinému deliktu, než za který byl žalobce potrestán. Navíc dle žalobce nebylo dokázáno, že byl přestupek učiněn na místě veřejném a úmyslně. Krajský soud k tomuto uvedl, že argumentace žalobce obsažená v žalobě je nelogická, nepravdivá a irelevantní. Skutek, ze kterého byl uznán vinným, nebyl a ani nemohl být spáchán při řízení motorového vozidla, nebyl spáchán na místě veřejnosti přístupném, jeho spácháním nebyl zasažen objekt bezpečnosti silničního provozu, nýbrž zcela jiný zájem, a to zájem na možné řádné kontrole.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvádí tři námitky.

[10] První námitkou se věnuje nedostatečnosti zjištění skutkového stavu. Uvádí, že krajský soud pominul základní právní paradigma, dle kterého obviněný neprokazuje nevinu, ale veřejné orgány prokazují jeho vinu. Ač si je stěžovatel vědom, že se v rozhodovací činnosti soudů plíživě, judikát po judikátu, důkazní břemeno o nevině přenáší na bedra pachatelů, nelze připustit pouze v zájmu urychlení řízení, aby byly opuštěny zásady prokazování viny veřejným orgánem. Krajský soud se nevěnoval otázce, zda policisté stěžovatele účinně vyzvali k lékařskému vyšetření a, pokud ano, zda takovou výzvu vzhledem k jazykovému handicapu vůbec pochopil, a zda u něj byla zachována vyžadovaná přítomnost ovládací a rozpoznávací schopnosti. Tyto skutečnosti nemůže stěžovatel prokázat, ale skutečně jen namítat. K prokázání je třeba vyslechnout navrhované svědky a zajistit digitální záznam o napadení a zranění stěžovatele. Neprovedené důkazy stěžovatel označuje za opomenutý důkaz. Správní soudy přitom byly povinny absentující důkazy i ve prospěch stěžovatele provést.

[11] Druhou námitkou stěžovatel trvá na tom, že byly porušeny procesní předpisy tím, že stěžovatel neznal jazyk, ve kterém se vedlo následné správní řízení.

[12] Třetí bod kasační stížnosti spočívá v tom, že krajský soud nepřisvědčil námitce ohledně nepřezkoumatelnosti uložených sankcí za daný přestupek. Podle stěžovatele napadené rozhodnutí uložené sankce za přestupek neodůvodňuje. Sankce jsou odůvodněny, jako kdyby obviněný spáchal skutek spočívající v řízení vozidla pod vlivem alkoholu, ačkoliv nic takového nespáchal. Stěžovatel naopak neuposlechnutím výzvy nijak veřejnost neohrozil, proto tímto nelze sankce odůvodnit. V rozhodnutí krajského soudu i správních rozhodnutí tak absentuje správné odůvodnění, čím bylo jednání společensky škodlivé.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je projednatelná.

[15] Po posouzení kasační stížnosti dospěl soud k závěru, že je důvodná. Odůvodnění soud strukturuje v následujícím pořadí: nejdříve se bude věnovat námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a krajského soudu (*III. A*), následně se vyjádří k otázce dostatečnosti

zjištění skutkového stavu (III. B) a na závěr se bude věnovat otázce překládání podkladů rozhodnutí do mateřského jazyka stěžovatele (III. C).

III. A

K dostatečnosti odůvodnění uložené sankce

[16] Námitka spočívající v nedostatečném odůvodnění uložené sankce za přestupek je důvodná.

[17] V odůvodnění uložené sankce správní orgán prvního stupně hovoří o tom, že „*přestupky byly spáchány úmyslně, vědomě, což považuje za závažné jednání, které je pro společnost nebezpečné, kdy by byla ohrožena bezpečnost silničního provozu, tedy i ochrana ukázněných účastníků silničního provozu. [...] Při rozhodování o druhu a výši uložené sankce správní orgán vycházel ze skutečnosti, že se obviněný dopustil přestupku v souvislosti s požíváním alkoholických nápojů [...]. Správní orgán hodnotí míru zavinění jako úmyslnou a považuje jednání obviněného za závažné jednání, které je pro společnost nebezpečné, kdy byla ohrožena bezpečnost silničního provozu, tedy i ochrana ukázněných účastníků silničního provozu. Navíc byl přestupek spáchán při řízení motorového vozidla a byl spáchán na místě veřejnosti přístupném, to znamená, že je zvýšené riziko negativních následků pro ostatní účastníky silničního provozu.*“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto hodnocení zopakoval a ztotožnil se s ním.

[18] Skutek, ve kterém byl spatřován přestupek, přitom spočíval v tom, že stěžovatel při silniční kontrole nepředložil hlídce policie řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla, a dále, že se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou.

[19] Tímto skutkem měl stěžovatel naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona [„*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvěřeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví*“] a dle § 125c odst. 1 písm. k) [„*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*“, přičemž měl porušit povinnost dle § 6 odst. 12 spočívající v tom, že „*na výzvu policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole*“].

[20] Z uvedeného je zřejmý nesoulad odůvodnění sankce s projednávaným přestupkem, který je stěžovateli dáván za vinu. Jednání, pro které bylo zahájeno přestupkové řízení, spočívalo v odmítnutí vyšetření na ovlivnění návykovými látkami a odmítnutí předložení požadovaných dokladů. U takového skutku a u skutkových podstat, jejichž naplnění správní orgány dávaly stěžovateli za vinu, je irelevantní, zda byl stěžovatel v době jednání intoxikován, nebo ne. Rovněž irelevantní je i to, zda skutek byl spáchán na veřejnosti přístupném místě. Stejně tak stěžovatel jednáním, které je mu kladeno za vinu, ani nemohl přímo ohrozit ostatní účastníky provozu. Správní orgány patrně při vyhotovování odůvodnění rozhodnutí vyšly ze svých předchozích rozhodnutí, která se zabývala přestupkem spočívajícím v řízení pod vlivem návykové látky. Podstata projednávaného přestupku ovšem tkví v něčem jiném – lapidárně vyjádřeno nejde o řízení vozidla, ale o neuposlechnutí výzvy.

[21] Při odůvodnění výše sankce za projednávané přestupky rovněž nelze operovat se skutečností, že stěžovatel byl v době jednání pod vlivem alkoholu. Tato skutečnost nebyla (zcela správně) předmětem dokazování. Odmítne-li řidič zkoušku toho, zda řídil pod vlivem

alkoholu či jiné návykové látky, zákon pro toto jednání obsahuje zvláštní skutkovou podstatu bez ohledu na to, zda ve skutečnosti řidič pod vlivem některé z návykových látek byl.

[22] Odůvodnění uložené sankce je proto nedostatečné. Uvedené důvody nemají žádný vztah k jednání, které bylo stěžovateli dáváno za vinu. Napadené rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto důvodu ho měl již krajský zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a)]. Jestliže tak neučinil a nepřezkoumatelnou část rozhodnutí přezkoumal, sám vydal v této části nepřezkoumatelné rozhodnutí, které je třeba zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

III. B

K dostatečnosti zjištěného skutkového stavu

[23] K námitce spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu soud uvádí následující. Předně je nutné uvést, že v případě záznamu zranění stěžovatele a navrhovaných výpovědí svědků nemohlo jít ze strany krajského soudu ani správních orgánů o tzv. opomenuté důkazy. Krajský soud tyto stěžovatelem navržené důkazy neprovedl s výslovným uvedením důvodů, proč takto činí. Opomenutý důkaz přitom je takový, který byl účastníkem řízení navržen a soudem nebyl ani provedený, a ani soud neuvedl, proč ho neprovádí [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. IV. ÚS 251/04 (N 34/36 SbNU 379), ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3320/09 (N 60/56 SbNU 643)].

[24] Obdobné se uplatní i v řízení před správními orgány. Uvede-li obviněný v přestupkovém řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 22).

[25] Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s názorem správních orgánů i krajského soudu, že důkazy navrhované stěžovatelem nemohly ke zjištění skutkového stavu přispět, ani zjištěný skutkový stav nijak zpochybnit.

[26] Stěžovatel navrhoval výslech svědků, kteří na místě v době spáchání přestupku nebyli. Tito svědci měli dosvědčit zranění hlavy předcházející kontrole policejní hlídkou. Za stejným účelem dále stěžovatel navrhoval provést důkaz videozáznamem z mobilního telefonu jednoho ze svědků.

[27] Provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů by bylo pro zjištění skutkového stavu projednávané věci nadbytečné. Není relevantní, co se dělo před spácháním přestupku, ale v jakém stavu byl stěžovatel v době spáchání přestupku. Skutečnost, kterou zamýšlel stěžovatel těmito důkazy prokázat (tedy, že byl před kontrolou napaden a zraněn), by nezpochybňovala zjištěný skutkový stav ohledně jeho duševního stavu v době sankcionovaného jednání.

[28] Ve správním řízení přitom bylo bez jakékoliv pochybnosti prokázáno, že stěžovatel si sám odemkl auto, nastoupil do něj, několik metrů s ním couval a následně zatočil do boční ulice, kde před barem zastavil. Při následné kontrole srozumitelně komunikoval s policisty, porozuměl jejich výzvě předložit doklady a podrobit se vyšetření, odmítl ji a souhlasil s odvezením na policejní stanici. Z provedených důkazů proto bez jakýchkoliv důvodných pochybností

vyplývá, že stěžovatel rozpoznávací a ovládací schopnost měl. Stěžovatelovo tvrzení o předchozím napadení takto zjištěný skutkový stav nezpochybnuje, a to i pokud by bylo pravdivé.

[29] V tomto ohledu je nutné korigovat názor krajského soudu, dle kterého se důkazní břemeno přesouvá na obviněného dle § 52 správního řádu, který, jestliže něco tvrdí, musí to i dokázat. Tak tomu ovšem v přestupkovém řízení není.

[30] Již v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl, že „v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního jednání nedopustil. Osobu tak je možné případně postihnout za přestupek jen tehdy, bude-li jí prokázáno, že deliktního jednání se dopustila právě ona, a budou-li vyvráceny všechny její skutkové námitky, tj. bude-li postaveno najisto, že alternativní verze reality, které probíhá za pravdivé, se určitě nestaly, či že je extrémně nepravděpodobné, že se staly.“

[31] Obviněný z přestupku proto není povinen o svých tvrzeních nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy. Postačí i pouhé tvrzení, schopné zpochybnit zjištěný skutkový stav. Ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 22).

[32] V projednávané věci ovšem žalovaný i krajský soud nezaložili svá rozhodnutí na tom, že by stěžovatel neunesl důkazní břemeno, ale, jak vysvětleno výše, na tom, že tvrzení stěžovatele o způsobeném zranění, byť třeba pravdivé, není schopné zpochybnit zjištěný skutkový stav stran jeho schopnosti rozpoznat, co činí, a ovládat se v době spáchání přestupku.

[33] Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná.

III. C

K přeložení podkladů rozhodnutí do mateřského jazyka

[34] Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že uplatnění požadavku překladu podkladů rozhodnutí bylo pouhé obstrukční jednání, které nepožívá právní ochrany. Stěžovatel totiž česky rozumí.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že nezajištění tlumočnicka ho zbavilo práva na spravedlivý proces.

[36] Z judikatury k právu tlumočnicka ve správním řízení vyplývá, že účelem práva je zajištění spravedlivého procesu. Tento institut má kompenzovat nevýhodu, kterou má účastník řízení, který nerozumí jazyku, v němž se řízení vede. Toto právo nesmí být zneužito k záměrnému a účelovému prodlužování řízení a zvyšování jeho nákladů za situace, kdy účastník řízení zcela evidentně a bez sebemenších pochyb jazyk, v němž se řízení vede, ovládá (z oblasti daňového procesu rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Afs 36/2007 – 86, č. 2539/2012 Sb. NSS, jehož

závěry však soud aplikoval na přestupkové řízení v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 149/2014 – 21, bod 26).

[37] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatel rozumí česky, a tudíž žádost o překlady je pouze obstrukčním jednáním. Skutečnost, že stěžovatel hovoří česky, žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl mimo jiné z listin založených ve veřejně přístupném obchodním rejstříku, které dokazují jeho působení v české společnosti s ručením omezeným (od roku 2011, z toho v letech 2011 až 2013 jako společník) a notářské zápisy z činnosti této společnosti, ve kterých stěžovatel prohlašuje, že rozumí jazyku českému v takové míře, že nepožaduje přítomnost soudního tlumočníka. Dále tuto skutečnost dovozuje z jeho omluvenky z jednání před správním orgánem prvního stupně ze dne 15. 12. 2013, kterou stěžovatel napsal v češtině.

[38] Ač ve správním řízení mohly vyjít najevo indicie svědčící o správnosti tohoto závěru, závěr žalovaného nemá oporu ve správním spise. Informace získané z obchodního rejstříku nejsou skutečnosti známé veřejným orgánům z úřední činnosti (nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2011, sp. zn. IV. ÚS 433/10), ale jsou to podklady pro rozhodnutí jako jakékoliv jiné. Takto je s nimi třeba i procesně nakládat. Ve správním spise však o zjištění žalovaného o obsahu listin založených v obchodním rejstříku není žádná zmínka. V rozhodnutí žalovaný s těmito podklady přitom pracuje. Z toho vyplývá, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, kterým byl stěžovatel zkrácen na jeho procesních právech, zejména jeho právu se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí (§ 36 správního řádu). Ze samotného izolovaně vnímaného krátkého textu omluvy z jednání přitom nelze závěr o tom, že stěžovatel rozumí česky, jednoznačně dovést.

[39] Závěr žalovaného o tom, že stěžovatel rozumí česky, nemá dostatečnou oporu v podkladech založených ve správním spise. Jestliže žalovaný v dalším řízení setrvá na názoru, že stěžovatel umí dostatečně česky, je nezbytné, aby podklady pro tento závěr opatřil procesně správním postupem.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[40] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, proto jej podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. prvním výrokem tohoto rozsudku zrušil; vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 2 s. ř. s., nerozhodl o vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[41] Druhým výrokem tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.].

[42] Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, byl v souladu s § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. povinen rozhodnout jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[43] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s.: jelikož měl stěžovatel ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 9.300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby a sepsání kasační stížnosti. Ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[44] Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající odměně a náhradě hotových výdajů o částku 2.142 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty].

[45] Další náklady stěžovatele tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 14a bod 2. písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění od 1. 9. 2011] a 5.000 Kč za kasační stížnost (položka 19 zákona o soudních poplatcích v účinném znění).

[46] Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 20.342 Kč.

[47] Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu